

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָטִית מִקֵּץ יוֹם ז' דַּחֲנוּכָה ב' טֵבֵת, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוּ"י

יוסף אומר שהוא יאמין לשבטים רק אם יביאו אתם חזרה את בנימין. השבטים מבינים שה' עושה את זה רק בגלל מה שהם עשו ליוסף. יוסף משאיר את שמעון אצלו כדי שהשבטים יהיו חייבים לחזור ויתר האחים חוזרים לביתם. הם מוצאים את כספם בשקים שלהם ומאד חוששים עכשו שיוסף יאמר שהם גנבו את זה. בהתחלה יעקב מסרב לשלח את בנימין, אבל כשקבר לא נותר עוד מזון הוא כבר חייב להסכים. השבטים יחד עם בנימין חוזרים למצרים ומשתחווים ליוסף.

השבטים עמדו לפני יוסף. הם חששו מאוד בגלל שמנהיג מצרים, (הם לא ידעו שזה יוסף) קרא להם מרגלים, ולא מאמין להם.

יוסף אמר: "הנה הדרך להוכיח לי שאינכם מרגלים: אחד מכם ישאר כאן בבית הסהר, והיתר ילכו להביא את האכל לבית ויחזרו עם אחיכם הצעיר. אז אדע שאכן אתם אומרים את האמת.

השבטים, התרחקו ממנשה, שתפקידו היה לתרגם את מה שהם אומרים לשפה המצרית. הם לא חששו שיוסף ישמע בגלל שהם לא חשבו שהוא מדבר לשון הקדש.

הם אמרו אחד לשני: "האם אתם יודעים מדוע זה קורה לנו? האם אתם יודעים למה לשליט המצרי אין רחמנות עלינו? ה' עושה את זה בגלל שלנו לא היתה רחמנות על יוסף כשהשלכנו אותו אל הבור ומכרנו אותו, אפלו שהוא בקש שנשחרר אותו".

ראובן ראה שזה הזמן המתאים לעזר לאחים לעשות תשובה, ואמר: "האם לא אמרתי לכם שלא לעשות את זה? לא שמעתם לי! אם נגלה שיוסף איננו בחיים, זו תהיה אשמתנו. וזו תהיה אשמתנו אם אבא שלנו יסתלק ח"ו מהעולם אם נאמר לו שאנחנו צריכים להביא אתנו את בנימין למצרים".

למען האמת, יוסף שמע את כל מה שהם אמרו. הוא הסתובב כדי שהם לא יראו אותו בוכה. אבל אז הוא הסתובב חזרה כדי להמשיך להתחכם עליהם על מנת שיביאו את בנימין למצרים. השומרים שלו

אֶזְקוּ אֶת שְׁמֵעוֹן (בְּגִלּוֹל שְׁשֻׁמְעוֹן הִיָּה זֶה שֶׁהַחֲלִיט לְהַשְׁלִיךְ אוֹתוֹ לְבוֹר בַּהֲתַחֲלָה וְגַם כְּדֵי שֶׁשְׁמֵעוֹן וְלֹא יִהְיֶה יַחַד וְיִתְיַעְצוּ בִּינֵיהֶם אִיךָ לְהַרוֹג אֶת יוֹסֵף).

יוֹסֵף דָּאָג שֶׁהַמְּשָׁרְתִים שְׁלוֹ יִמְלְאוּ אֶת הַשְּׂקִים שֶׁל הַשְּׂבָטִים עִם תְּבוּאָה, וְגַם שְׂבֻסוּדֵי יַחְזִירוּ לָהֶם אֶת הַכֶּסֶף שֶׁשִׁלְּמוּ. (יוֹסֵף דָּאָג שֶׁיִּמְלְאוּ גַם אֶת הַשֶּׁק שֶׁל שְׁמֵעוֹן, וְיִקְשְׁרוּ אוֹתוֹ לְחִמּוֹר, כְּדֵי שֶׁגַם לְמַשְׁפָּחָה שְׁלוֹ יִהְיֶה מְזוֹן).

הָאֲחִים הַעֲמִיסוּ הַכֵּל עַל הַחִמּוּרִים וְעָזְבוּ. אַחֲרֵי שֶׁהֵם יָצְאוּ, יוֹסֵף הוֹרָה לְמְשָׁרְתִים לְהַתִּיר אֶת הָאֲזִיקִים שֶׁל שְׁמֵעוֹן וְנָתַן לוֹ מְזוֹן לֶאֱכֹל.

כְּשֶׁהַשְּׂבָטִים הִגִּיעוּ לְאַכְסֵנְיָה, לְיֹי (שֶׁלֹּא הִיָּה לוֹ אֶת יְדִידוֹ הַטּוֹב, שְׁמֵעוֹן), פָּתַח אֶת הַשֶּׁק שְׁלוֹ כְּדֵי לְהַאֲכִיל אֶת חִמּוּרוֹ וְרָאָה אֶת הַכֶּסֶף שְׁלוֹ מְנַח שָׁם! לְיֹי סִפֵּר לְאֲחִים שְׁלוֹ וְכֹלֶם מְאוֹד הִצְטַעְרוּ עַל כֵּן. בְּטַח הַמְצָרִים שָׁמוּ אֶת הַכֶּסֶף כְּדֵי שֶׁיּוּכְלוּ לומר שֶׁהָאֲחִים הֵם גְּנָבִים.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ הַבֵּיתָה, סִפְרוּ הַשְּׂבָטִים לְאַבָּא שְׁלָהֶם, יַעֲקֹב, אֶת כָּל מַה שֶׁקָּרָה. שֶׁהַמְנַהֵיג הַמְצָרֵי הַתְּאֲכִיז אֲלֵיהֶם וְקָרָא לָהֶם מְרֻגְלִים, וְשֶׁהוּא מְחִיב אוֹתָם לְהֵבִיא אֶת בְּנֵימִין כְּדֵי לְהוֹכִיחַ שֶׁהֵם דוֹבָרִים אֱמֶת. וְכִשְׁהֵם פָּתְחוּ אֶת הַשְּׂקִים כְּדֵי לְהוֹצִיא מְזוֹן, כֹּל הַשְּׂבָטִים מְצָאוּ אֶת הַכֶּסֶף שְׁלָהֶם בְּתוֹךְ הַשֶּׁק. יַעֲקֹב וְהַשְּׂבָטִים מְאוֹד חָשְׁשׁוּ מַה עוֹמֵד לְהַתְּרַחֵשׁ.

יַעֲקֹב לֹא הִיָּה בְּטוֹחַ שֶׁהַשְּׂבָטִים אוֹמְרִים אֶת הָאֱמֶת. בֵּינָן שְׂכַעַת, שְׁנֵי בָנִים שְׁלוֹ הָיוּ חֹסְרִים, יוֹסֵף וְשְׁמֵעוֹן! אוֹלֵי הָאֲחֵרִים הִרְגוּ אוֹתָם אוֹ הִרְשׁוּ לְמִישֵׁהוּ אַחַר לְהַרוֹג אוֹתָם. לְכֵן אָמַר: "לְקַחְתֶּם אֶת כָּל בְּנֵי יוֹסֵף נְעָלִים בְּגִלְלֵכֶם, שְׁמֵעוֹן נְעָלִים בְּגִלְלֵכֶם וְעַכְשָׁו אַתֶּם רוֹצִים לְקַחַת אֶת בְּנֵימִין?!"

(רְאוּבֵן אָמַר: "אֲנִי מִבְּטִיחַ לָךְ שֶׁאַחֲזִיר אֶת בְּנֵימִין בְּחִזְרָה, אִם לֹא אַתָּה יוֹכֵל לְהַרוֹג אֶת שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב הַתְּעָלִים מְזֵה, הָאֵם הוּא בְּאֱמֶת חָשַׁב שֶׁיַּעֲקֹב יִהְרַג אֶת נַכְדָיו הַפְּרֻטִיִּים!)"

יַעֲקֹב הַמְּשִׁיךְ, "אֵינְכֶם אַחֲרָאִים. בְּנֵימִין לֹא יוֹכֵל לְלַכֵּת אֶתְכֶם, אֲנִי לֹא רוֹצֶה שֶׁהוּא יִלָּךְ לְשׁוּם מְקוֹם. אֲמַא שְׁלוֹ וְאֲחָיו מִתּוֹ בְּדָרֶךְ וְאִם בְּנֵימִין גַּם יָמוּת, אִז אֵי יָמוּת!"

לִיהוּדָה הָיוּ עוֹד כְּמָה דְבָרִים לוֹמְרֵי. אֲבָל בְּגִלּוֹל שֶׁהוּא רָאָה שֶׁיַּעֲקֹב עֲדִין מִתְּעַקֵּשׁ עַל כֵּן, הוּא הַחֲלִיט שֶׁיַּחֲכוּ עַד שֶׁכִּמְעַט כָּל הַמְּזוֹן יִגְמַר לָהֶם וְאִז הֵם יִדְבְּרוּ שׁוֹב עִם יַעֲקֹב.

עֲדִין לֹא גִדַּל מְזוֹן בְּכָל אֶרֶץ כְּנַעַן. כְּשֶׁהֵם סִימוּ לֶאֱכֹל אֶת כָּל הַמְּזוֹן שֶׁהֵבִיאוּ מִמְצָרִים, יַעֲקֹב אָמַר לְשְׂבָטִים לְחִזֹּר לְמְצָרִים וְלִקְנוֹת עוֹד מְזוֹן. יְהוּדָה אָמַר: "אֲבָל הָאָדָם הַמְּמַנֶּה עַל הַמְּזוֹן, לֹא יִתֵּן לָנוּ לְלַכֵּת אִם בְּנֵימִין לֹא יָבוֹא אֶתְנוּ. אִם הוּא לֹא מְצַטְרֵף, אָף אַחַד מֵאֶתְנוּ לֹא יוֹכֵל לְלַכֵּת."

יַעֲקֹב שָׁאַל: "לְמָה אֶמְרֶתֶם לְמְצָרֵי שֶׁיֵּשׁ לָכֶם עוֹד אַח?"

הַשְּׂבָטִים יָדְעוּ שֶׁזֶה בְּאֱמֶת הִיָּה כְּדֵי לְהַעֲנִישׁ אוֹתָם עַל הַמְּכִירָה שֶׁל יוֹסֵף, אֲבָל לֹא רָצוּ לומר אֶת זֶה לְיַעֲקֹב. אִז הֵם נָסוּ לְהַסְבִּיר בְּאֵלּוֹ זֶה מִשֵּׁהוּ שֶׁהַתְּרַחֵשׁ בְּדָרֶךְ הַטָּבַע. "קוֹדֵם כָּל הוּא שָׁאַל אוֹתְנוּ עַל הַמְּשַׁפְּחוֹת שְׁלָנוּ, וְהָאֵם אֲבָא שְׁלָנוּ בְּחַיִּים. אַחַר כֵּן הוּא שָׁאַל הָאֵם יֵשׁ לָנוּ עוֹד אֲחִים, הוּא אֶפְלוּ שָׁאַל מֵאֵלּוֹ עֲצִים עֲשׂוּיִים הַעֲרִיסוֹת שְׁלָנוּ- וְהוּא נָחַשׁ נְכוּן! אִז אֶמְרָנוּ לוֹ אֶת הָאֱמֶת, מֵאִיפָה הֵינּוּ יוֹכֵלִים לְדַעַת שֶׁהוּא יִרְצֶה שֶׁנִּבְיָא לוֹ אֶת בְּנֵימִין?"

יְהוּדָה נִיָּסָה לְשַׁכְּנֵעַ אֶת יַעֲקֹב "אִם תִּשְׁלַח אֶת בְּנֵימִין, אוֹלֵי מִשֵּׁהוּ יִקְרָה לוֹ, וְאוֹלֵי לֹא. אֲבָל אִם אֲנַחְנוּ לֹא נִלָּךְ לְקַנּוֹת מְזוֹן כְּלָנוּ נְמוֹת בְּרָעַב! אִז תִּרְשָׁה לָנוּ לְקַחַת אֶת בְּנֵימִין וְאֲנַחְנוּ נִלָּךְ כְּדֵי שֶׁכְּלָנוּ נַחֲיָה. (כְּשֶׁיְהוּדָה אָמַר אֶת זֶה, הוּא לֹא יָדַע שֶׁהוּא מְנַבֵּא, שְׂבַעֲצָם, בְּגִלּוֹל הַמַּסַּע הַזֶּה יַעֲקֹב יִקְבַּל חִזְרָה אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ).

"אֲנִי יוֹדַע שֶׁאַתָּה חוֹשֵׁשׁ שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא נִדָּאָג לוֹ. אֵל דְּאָגָה, אֲנִי יְהִיָּה הַמְּמַנֶּה. אִם חֵס וְשְׁלוֹם אֲנִי לֹא מְבִיא אוֹתוֹ חִזְרָה, אֲנִי יֹאבֵד אֶת כָּל חֲלָקֵי לְעוֹלָם הַבָּא! חֲבַל שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא הוֹלְכִים כְּבָר. הַקֹּדֶשׁ שְׁנוּ כָּל כֵּן הִרְבֵּה זְמַן לְדַבֵּר עַל זֶה, כְּבָר הֵינּוּ יוֹכֵלִים לְחִזֹּר פְּעַמִּים, וְלְהֵבִיא אֶת שְׁמֵעוֹן הַבֵּיתָה כְּדֵי שֶׁלֹּא תִצְטָרֵף לְדָאָג לוֹ."

יעקב אמר: אם זה נכון שהדברים כפי שסיפרתם (בדרך הטבע, ובגלל שה' צריך להעניש אתכם) אז אתם צריכים לעשות משהו טבעי והגיוני כדי שדבר כזה לא יקרה שוב. קחו אתכם מתנות (בשמים, דבש ואגוזים) למנהיג, שלמו לו יותר כסף עבור המזון. ותחזירו גם את הכסף שמצאתם, אולי זו היתה טעות. קחו את אחיכם ולכו"

"אלו הן הפעולות שאנחנו יכולים לנקט בדרך הטבע. אבל אנחנו גם צריכים לבקש את עזרת ה'. היות ואתם חושבים שמה שקרה זה בדרך הטבע, אתם לא תתפללו כל כך חזק, אבל אני חושב שזה חייב להיות מסר מה' למשהו, ואני אתפלל עבור כלכם ואבקש מה' להפסיק לעשות דברים כל כך קשים עבורי. (היה לי קשיים עם עשו, לבן, רחל, דינה, יוסף, שמעון ובנימין!)"

אני גם אתפלל שהוא ישחרר את אחיכם לחפשי. (יעקב התכוון לשמעון, אבל זו היתה נבואה שלא ידע, "האח" היה יוסף ש"יצא" ממסתורו) בשבילי זה יהיה כאלו אבדתי את שמעון ואת בנימין עד שתחזרו עם שניהם.

האחים לקחו מתנות, וסכום כסף כפול ויחד עם בנימין ירדו למצרים והשתחוּ ליוסף.

תהלים / יום ב' לחדש פרקים י"ז

בפרק ט"ז כתוב בפסוק: "שויתי ה' לנגדי תמיד".

בסעיף הראשון בשלחן ערוך נאמר שזכירת דבר זה הוא חלק חשוב מאד מעבודת ה'. כאשר נזכר בכל יום שנה' משגיח עלינו תמיד הדבר יגרום לנו להתנהג אחרת.

כאשר מישהו נכבד מתבונן בנו אנו מתנהגים אחרת לגמרי. כאשר זוכרים שנה' מתבונן על כלנו בכל יום עת הדבר עוזר לנו להתנהג כפי שראוי שנתנהג.

זו גם המשמעות של הפסוק השישי משנים עשר הפסוקים "והנה ה' נצב עליו" הפסוק הזה מזכיר לנו שנה' תמיד משגיח עלינו ומודא שאנו מתנהגים ועובדים אותו כראוי. כאשר חושבים על כך שנה' מסתכל על כל דבר שעושים, מתנהגים כפי שראוי להתנהג.

כנ"ל נוסף לכך הוא "יראה תתאה", זו הדרגה הנמוכה של יראת שמים. זהו הצעד הראשון והמחזק בעבודת ה' שלנו. לא משנה מה קורה, אם אנו יודעים שנה' משגיח, הדבר יגרום לנו להתנהג כפי שנה' רוצה שנתנהג.

תניא / פרק ד' (ב טבת שנה מעברת

למדנו שהלבושים (המחשבה, דבור ומעשה) מיוחדים יותר מאשר כחות הנשמה, השכל והמדות. מכיון שאת התורה והמצוות אנו מקימים באמצעות הלבושים. אולם איך זה הגיוני? השכל והמדות הם החלק העקרי של הנשמה והנשמה שלנו היא "חלק אלוך ממעל ממש". אם כן, האם אין השכל והמדות של הנשמה חלק מה' בדיוק כמו התורה והמצוות שאנו מקימים בעזרת הלבושים? האדמור הזקן מסביר שאין מדבר כאן איזה מהם גבוה יותר, אלא אנו מתבוננים עליהם כפי שהם בעולם. כאשר הנשמה יורדת כאן למטה לעולם, היא יוצאת למסע ארוך שמסתיר אותה יותר ויותר מהקדושה. אבל כאשר התורה יורדת לעולם, היא לא משתנה. האדמור"ר הזקן משתמש במשל כדי להבין זאת: התורה נמשלה למים. כאשר מים יורדים למטה ממקום גבוה (למשל מפל או גשם) המים אינם משתנים. כאשר התורה יורדת לעולם היא איננה משתנה כלל. לכן אפילו שהתורה והמצוות עוסקים בעניינים גשמיים, וספר התורה נכתב באמצעות דיו גשמי, יש בה את אותה קדושה ואלוקות שה' מאפשר לנו להרגיש בעולם הזה הגשמי. וכאשר הנשמה משתמשת בלבושים כדי לקיים את התורה והמצוות, היא מתאחדת עם ה'. כך אנו רואים את הכח המיוחד שיש ללבושי הנשמה שלנו.

ב"ועל הנסים" אומרים שהיונים רצו "להשפיעם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך" - שהיהודים ישפחו שהתורה היא של ה' ושהמצוות הם של ה'.

המדרש מספר שהיונים רצו שהיהודים יכתבו שאין להם שום קשר עם ה', חס ושלוש! זו היתה מלחמה נגד ה'.

היונים התכוננו: אתם יכולים ללמד תורה, אתם יכולים לקיים מצוות הגיוניות אבל אל תקראו לזה מצוות ה' או תורת ה'.

בתורה אור מסביר האדמו"ר הזקן שהיונים קנאו, הם ידעו שבשניהודי לומד תורה הוא מתחבר לה' ולא יכול להפרד ממנו בכלל (כמו שלמדנו בתנ"א) אבל ליונים לא היה את זה **בשהם** למדו משהו! ולכן הם רצו שהיהודים יאמרו שהם לא רוצים להיות מחברים לה' חס ושלוש כדי שלא תהיה ליונים סבה לקנא.

יש לנו זכות גדולה שאנחנו יכולים ללמד תורה ביהודים! כל האחרים יכולים רק לקנא אם הם ידעו איך יהודי נהיה דבר אחד עם ה' בשהוא לומד תורה!

ספר המצות / מצות עשה ק"ד

המצוה היומית, **מצות עשה ק"ד**, היא על טמאת זב. אתמול למדנו על טמאת זבה, אשה שלוקה בחלי מסים. היום לומדים על הזב אדם שלקה בחלי מסים. זב יכול לטמא דברים אחרים אפילו בכך שרק יושב עליהם.

רמב"ם / הלכות פלים פרקים כ"א, כ"ב, כ"ג

ברמבם היום לומדים עוד על פלים שיכולים לקבל טמאה.

פרק כ"א - מסביר מתי חוט ארוך, שרשרת או חבל נחשבים כחלק מפלי. על פי ההלכות שלומדים היום, אם בלון נטמא, גם החוט שאליו קשור הבלון יטמא. (האם בלון יכול להטמא זו כבר שאלה אחרת).

פרק כ"ב - מסביר מתי בגדים או בדים יכולים להטמא. אחת ההלכות היא שתחבשת, אפילו אם נעשתה מבד, אינה מטמאת כיון שאינה נחשבת לכלי.

פרק כ"ג - מלמד את ההלכות איזה גדל בד צריך להיות על מנת שיקבל טמאה

דרכי החסידות / זאת חנכה

בספר שנקרא השל"ה הקדוש (ראשי תבות שני לוחות הברית) שנכתב על ידי רבי ישעיה הלוי הורביץ. הוא כותב שאם אדם איננו יכול ללמוד מאיזו סבה שלא תהיה, ישנו קצור דרך בו הוא יכול להשתמש. הוא יכול לומר את שמות החמשים, הפרשיות והמסכתות ואז זה יחשב כאלו הוא לומד אותם.

ישנם מאמרים רבים מהרביים על חנכה ומאמרים מיחדים ליום האחרון של חנכה הנקרא - זאת חנכה. אפילו אם אין לנו מספיק זמן או יכלת ללמד את המאמרים בעצמנו, לפחות נדע שהם קיימים ונאמר את שמותיהם. וגם זה משהו חיובי.

ישנו מאמר מהאדמו"ר הזקן שמסביר עד כמה מיחד היום האחרון של חנכה. הוא מתחיל במלים "הו'יה לי בעזרי ואני אראה בשנאי".

הצמח צדק אף הוא מדבר על זאת חנכה- היום האחרון במאמר שמתחיל במלים "ברוך שעשה נסים".

יש מאמר מהרבי שנקמר בזאת חנכה ה'תשל"ח (שהיה סעודת הודאה על הנס של ראש חדש כסלו) המתחיל במלים "מצותה משתשקע".

תפלה / הללו את ה'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה הרבנית נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בהלל אומרים, "הללו את ה' כל גוים" - כל עמי העולם יהללו את ה'. "כי גבר עלינו חסדו" - כי ה' הראה לנו את החסד באפן חזק (גבר). הכונה שבאשר ה' מראה את החסד במלא עצמתו, הגוים ישבחו את ה'.

הדבר יקרה כאשר משיח יבוא, וכל עמי העולם יתאחדו לעבד רק את ה'.
אולם אפשר לטעם מכה עכשו. על ידי כל יהודי, שעושה את עבודתו - שליחותו, בפרט העבודה של חנכה שהיא להאיר את כל העולם, הגוים גם הם יתחילו לשבח את ה'.
הם יתחילו להכיר בכך שיש רק ה' אחד, וירצו לחיות כמו שה' אומר להם.
(ראה מאמר זאת חנכה ה'תשל"ח)

גאולה ומשיח / עבודה מלהיבה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בגלות, העולם נראה מאד לא מסדר. הרבה פעמים קשה לקיים מצוות ויש הרבה תאוות סביבנו, והרבה דברים עצובים או לא נוחים. לא תמיד קל להתעלם מהאתגרים האלו ולעשות מה שאמורים לעשות בכל מקרה. חסידות מלמדת שכל הבעיות האלו מגיעות מהקלפה וסטרא אחרא שה' שם בעולם. מסתרות בתוך ה'ליפות והסטרא אחרא, ניצוצות של קדושה. תפקידנו למצוא אותם ולתקן את אותן ניצוצות כדי שהעולם יהפך להיות מקום נח לה' - דירה בתחתונים.
עושים זאת באמצעות הקפדה על כך שהתורה, עבודה וגמילות חסידים מתבצעים בעצמה, ומסיעים ליהודי אחר שנתקע בקלפה ובתאוות, או שגדל באפן כזה, להתקרב ליהדות.
כאשר עושים זאת, מבינים את העולם למשיח. כאשר מבחינים שהקשיים נתנו כדי שנתגבר עליהם, לא יהיה קשה לבצע את העבודה, וזה יהיה מלהיב, מתוך חיות.
נדע שכל פעם שרואים משהו קשה בעולם, זה בגלל שה' רוצה שנמצא את הקדושה בתוך הקלפה. נתלהב לעשות את חלקנו בהבאת הגאולה.
(ראה מאמר זאת חנכה ה'תשל"ח)